

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
11 У 33433/21
10.10.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Ксеније Ивановић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Драгана Тасић, адвокат из Београда, ул. Стојана Протића бр. 48/6, поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак - Београд, ради поништаја решења бр. 433-19-00574/2020-39 од 12.10.2021. године, у предмету рефакције пореза, у нејавној седници већа, одржаној дана 10.10.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак – Београд бр. 433-19-00574/2020-39 од 12.10.2021. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновни поступак.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак – Београд, да тужиоцу АА, ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 18.790,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба страног обвезника, овде тужиоца, изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Централе број: 000-433-04-2268/18 од 20.01.2020. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужиоца за рефакцију пореза на додату вредност у износу од 2.998.495,23 динара.

У тужби, поднетој Управном суду дана 16.12.2021. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог органа. Наводи, између осталог, да првостепени орган није имао основа да извршене услуге подведе под чл. 6. ст. 1. тач. 2) Закона о порезу на додату вредност, док оспореним решењем нису цењени наводи жалбе чиме је повређена одредба чл. 168. ст. 2. Закона о општем управном поступку. При томе је оспореним решењем повређена и одредба чл. 171. ст. 5. истог закона, јер је првостепени орган погрешно оценио доказе и из утврђених чињеница извео неправилан закључак о чињеничном стању на које је погрешно применио материјално право, што тужени орган није санкционисао својим решењем. Указује на погрешан закључак органа управе да вршење сервисних услуга у гарантном року не представља промет у складу са наведеном одредбом Закона о порезу на додату вредност, јер тужилац уредно плаћа делове и услуге сервисирања које се врше у гарантном року, при чему на све артикле, делове и услуге ББ, уредно плаћа и порез на додату вредност, који је рефакцијом тражио. Посебно истиче да се тужени орган погрешно позива на пресуде Управног суда У 12640/16 од 27.11.2019. године и У 15600/16 од 24.12.2019. године, с обзиром да су оне преиначене пресудама Врховног касационог суда Узп 87/20 од 30.11.2020. године и Узп 59/20 од 18.01.2021. године, у којима је изнет став да се ПДВ обрачунава и плаћа на услуге које овлашћени дистрибутер односно сервисер наплаћује од страног произвођача добара (као главног гаранта) за извршену замену добара имаоцу гаранције у оквиру гарантног рока. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предметну управну ствар реши у спору пуне јурисдикције или да је врати туженом органу на поновно одлучивање. Такође тражи да суд обавезе тужени орган да му надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара на име састава тужбе од стране адвоката, износу од 390,00 динара на име таксе на тужбу и износу од 1.900,00 динара на име таксе на одлуку суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења, и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима („Сл. гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. истог закона, Управни суд је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је тужилац дана 28.06.2018. године поднео захтев првостепеном органу за рефакцију пореза на додату вредност, уз који је доставио 8 рачуна, потврду да су у систему ПДВ у Хрватској, оригинал да је обвезник ПДВ у Хрватској и без нерезидентног ПИБ-а у Србији. Како је захтев био некомплетан, тужилац је позван да изврши допуну документације, односно да достави радне налоге за извршен сервис услуга на возилима у гарантном року, као и да извади нерезидентни ПИБ. Поступајући по том налогу, тужилац је доставио радне налоге за сервис возила у гарантном року, Уговор закључен између АА и српске фирме ББ РИВ ..., а није доставио нерезидентни ПИБ у Србији. Цењећи достављену документацију, првостепени орган је утврдио да су рачуни издати за извршен сервис возила у гарантном року сходно чл. 6. Закона о порезу на додату вредност, што произлази и из радних налога и уговорних обавеза између тужиоца и домаћег правног лица ББ, као издаваоца свих рачуна у 2017. години, с обзиром да је наведено домаће правно лице пружило услуге поправке возила у гарантном року тужиоцу, као страном

обвезнику, а ове услуге не представљају промет сходно чл. 6. ст. 1. тач. 2. Закона о порезу на додату вредност, због чега нису испуњени услови из чл. 53. истог закона за тражену рефакцију ПДВ-а. Поступајући по жалби коју је тужилац изјавио против првостепеног решења, тужени орган је нашао да је првостепено решење правилно. Ово са разлога што спорне фактуре ББ не представљају промет добара и услуга који подлеже рефакцији ПДВ-а, јер се односе на услуге поправке возила у гарантном року, тј. сервисне услуге, због чега се на наведену порескоправну ситуацију примењују одредбе чл. 3. и чл. 17, а не одредба чл. 53 поменутог закона. При томе порез на додату вредност за који страни обвезник тражи рефакцију ПДВ, представља надокнаду трошкова, односно то је споредна услуга која се врши уз главни промет и који чини саставни део главног промета.

Одредбом чл. 6. ст. 1. тач. 2) Закона о порезу на додату вредност (“Сл. гласник РС” бр. 84/04, ...83/15), прописано је да промет добара и услуга, у смислу овог закона, није извешен код замене добара у гарантном року.

Одредбом чл. 53. истог закона, прописано је да ће се рефакције ПДВ извршити страном обвезнику, на његов захтев, за промет покретних добара и пружене услуге у Републици, под условима да: 1) да ПДВ за промет добара и услуга исказан у рачуну, у складу са овим законом, и да је рачун плаћен; 2) да је износ ПДВ за који подноси захтев за рефакцију ПДВ већи од 200 EUR у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије; 3) да су испуњени услови под којима би обвезник ПДВ могао остварити право на одбитак претходно пореза за та добра и услуге у складу са овим законом; 4) не врши промет добара и услуга у Републици, осим промета: (1) услуга превоза добара које су у складу са чланом 24. ст. 1. тач. 1), 5) и 8) овог закона ослобођене пореза; (2) услуга превоза путника који у складу са чланом 49. став 7. овог закона подлеже појединачном опорезивању превоза; (3) добара и услуга за који обавезу обрачунавања ПДВ има обвезник ПДВ-прималац добара или услуга. Одредбом става 2. истог члана закона, прописано је да се рефакција ПДВ у случајевима из става 1. овог члана врши под условом узајамности.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране одредбе закона, основано се тужбом указује да је повређен закон на штету тужиоца. Ово са разлога што у проведеном поступку није потпуно и правилно утврђено чињенично стање, од чега зависи и правилна примена материјалног права. Наиме, ради правилне примене цитираних одредби Закона о порезу на додату вредност, потребно је најпре направити разлику између две врсте трансакције и то: 1) услуге замене добара коју овлашћени дистрибутер односно сервисер страног произвођача добара врши имаоцу гаранције у оквиру гарантног рока без накнаде и 2) услуге коју овлашћени дистрибутер односно сервисер наплаћује од страног произвођача добара (као главног гаранта) за извршену замену добара имаоцу гаранције у оквиру гарантног рога. Ово стога што се за прву услугу на основу одредбе чл. 6. ст. 1. тач. 2) Закона о порезу на додату вредност, не обрачунава и не плаћа ПДВ, док се за другу тај порез обрачунава и плаћа. С тога је у проведеном поступку било потребно утврдити о којој врсти услуге је реч и да ли је, уколико се ради о другој услузи, ПДВ исказан у рачунима и плаћен, односно да ли је ББ фактурисао услуге сервисирања и замене добара у гарантном року тужиоцу увећане за износ обрачунатог ПДВ-а, те да ли су испуњени сви услови за рефакцију ПДВ прописани одредбом чл. 53. Закона о порезу на додату вредност. Како тужени орган није утврдио чињенице од значаја за одлуку у овој управној ствари, то разлози дати у образложењу оспореног решења не упућују на одлуку из његовог диспозитива чиме је

повређена одредба чл. 141. ст. 4. Закона о општем управном поступку, која се у предметном управном поступку сходно примењује на основу одредбе чл. 3. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Разматрајући предлог тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене поведе правила поступка орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог Закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 72/2011, ...18/16), које се у управном спору сходно примењују на основу одредбе чл. 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, па је тужиоцу досудио трошкове управног спора у укупном износу од 18.790,00 динара, и то на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, у складу са тарифним бројем 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Сл. гласник РС" бр. 121/12), као и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и таксе на одлуку суда у износу од 1.900,00 динара, у складу са тарифним бројем 28. и 29. Таксене тарифе Закона о судским таксама ("Сл. гласник РС" бр. 28/94, ...95/18), све са законском затезном каматом од дана истека рока за добровољно извршење до коначне исплате, сагласно одредби чл. 277. Закона о облигационим односима ("Сл. гласник РС" бр. 29/78 ... 44/99), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 10.10.2022 године, 11 У 33433/21

Записничар
Љиљана Милосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ